

ний 20-ий. Осъмна и този отдавна чаканъ день. Още въ тъмни зори хъшлацитѣ по на-ставаха, постѣкнаха задрѣмалитѣ си огньове, око-ло които спаха, и почнаха да се стѣгатъ за пѣтъ. Едни избърсваха пушкитѣ си отъ утрENNата роса, а други преглѣдваха тесацитѣ си. Нѣкой пѣкъ по мераклии, правеха съ тесацитѣ си фехтовка, като се упражняваха въ въздуха какъ ще секътъ „келеви турски картуни“.

Стана и войводата, оми се, прекръсти се, и поржча да му докаратъ коня *). Четата се построи и слѣдъ малко пое пѣтя къмъ границата по коритската долина. Изъ пѣтя настигна четата началника на отряда Майоръ Кирѣевъ. Другитѣ чети слѣдваха слѣдъ Панайотовата.

Около 8 часа четитѣ се спрѣха на една полянка край коритската рѣка за почивка.

Слѣдъ половинъ часова почивка, началника на отряда заповѣда да се построятъ четитѣ въ единъ видъ каре, и ко-гато това се извърши, влѣзе въ срѣдата на карето заедно съ войводитѣ, и произнесе къмъ момчетата на руски една рѣчь, съ която имъ съобщаваше че Сърбия е вече обявила война на турцитѣ за освобождението на славянитѣ отъ тур-ското иго, и че тѣ като българи, отечеството на които има

*) Въ четата само войводата ѣздеше на конь.